

καὶ δίδεται ὀρθωτέρα λύσις εἰς τὰ τιθέμενα προβλήματα.

Καὶ ἂν ἡ συλλογικὴ ἐργασία ἐπικρατεῖ ἤδη καὶ εἰς αὐτὸν τὸν τόσον λεπτὸν τομέα τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης, ἔτι μᾶλλον ἐπιβάλλεται, εἰς τοὺς διαφόρους τομεῖς ἐφαρμογῆς τῶν χρησίμων διδαγμάτων τῆς συγχρόνου Τεχνικῆς.

Εὐρισκόμεθα εἰς τὸν αἰῶνα τῆς «Συλλογικῆς Διανοίας», εἰς τὴν ἀρχὴν μιᾶς νέας ἐποχῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης.

Ὁ Συνεργατισμὸς, ὁ Συνδικαλισμὸς, τὰ «τράστ τῶν ἐγκεφάλων», κ.λ.π. παρ' ὅλας τὰς ἀντιδράσεις καὶ τὰς προσωρινὰς ὀπισθοδρομήσεις, τείνουν, ἐκ τῆς ἀνάγκης τῶν πραγμάτων, νὰ ἐπικρατήσουν.

Εἰδικώτερον ὅμως διὰ τὴν καλυτέραν, ταχύτεραν καὶ συμφερωτέραν διὰ τὸ ἔθνος μᾶς ἀξιοποιήσιν τῆς τόσον ἰδιωτύπου καὶ πολυμόρφου χωρικῆς οἰκονομίας τῆς Ἑλλάδος, ποῖα εἶναι σήμερον ἡ ὀρθωτέρα λύσις;

Κυρίως μεταξὺ τριῶν βασικῶν ἀρχῶν γίνεται ἡ πάλη.

1) Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀδεσμεύτου ἀτομικτικῆς κερδοσκοπικῆς προσπάθειας, ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ περιφήμου «Laissez faire—Laisser passer», (ἡ ὁποία εἰς ἄλλας χώρας καὶ εἰς ἄλλας ἐποχάς, κυρίως μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν δεσμῶν καὶ φραγμῶν τῆς φεουδαρχικῆς ἐποχῆς, ἐσημείωσεν ἱστορικὸν σταθμὸν ἐπιτυχίας), δὲν ἀπέδωκεν ὅλα τὰ θεωρητικῶς ἀναμενόμενα εὐτυχὴ ἀποτελέσματα ἐν Ἑλλάδι, διὰ λόγους, ὡς φαίνεται, οὐχὶ τυχαίους καὶ παροδικούς ἀλλὰ βασικῶς γεωοικονομικούς. Ἀσχέτως δὲ τῆς καλῆς ἢ κακῆς θελήσεως ὡς καὶ τοῦ βαθμοῦ ἱκανότητος τῶν προσώπων.

2) Ἐπίσης ὅμως καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ λεγομένου «κρατικοῦ παρεμβατισμοῦ», ἡ ὁποία κυρίως ἐπεκράτησε κατὰ τὸ διάστημα πολεμικῶν, οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν κρίσεων, ὑπὸ

ὠρισμένας δὲ πρῦποθέσεις καὶ εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις ἀποδίδει καλὰ ἀποτελέσματα, συνήθως καταλήγει εἰς ἀντιοικονομικὴν γραφειοκρατικὴν βραδύτητα, ρουτίναν καὶ ἀπενέκρωσιν τῆς γονίμου ἐφευρετικότητος, πρωτοβουλίας καὶ δραστηριότητος τοῦ ἀνθρώπου. Εἰς τὰ αὐτὰ δὲ δυσάρεστα ἀποτελέσματα ὁδηγεῖ πολυλάκισ καὶ ἡ λύσις τῶν διαφορῶν μικρῶν καὶ περὶωρισμένου ἀντικειμένου Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου δεδομένου ὅτι ταῦτα δὲν ρυθμίζονται ὑπὸ γενικῶν κανόνων δικαίου καὶ ἡ ἀδυναμία τῆς προβλέψεως ὅλων τῶν ἐνδεχομένων περιπτώσεων ὁδηγεῖ εἰς τὴν συνεχῆ ἐπέμβασιν τοῦ Κράτους διὰ τὴν τροποποίησιν ἢ συμπλήρωσιν τοῦ ἰδρυτικοῦ Νόμου καὶ συνήθως εἰς σύγχυσιν μεταξὺ τῶν ἐννοιῶν τῆς διοικήσεως καὶ τῆς ἐποπτείας καὶ ἐλέγχου.

Βασικὸν ἐπίσης μειονέκτημά των ἀποτελεῖ τὸ λίαν δυσχερὲς τῆς ἐγκαίρου καὶ ἐπαρκoῦς χρηματοδοτήσεως τοιοῦτων Ὀργανισμῶν διὰ τὴν ἀπόκτησιν συγχρονισμένων μέσων καὶ ἐγκαταστάσεων καὶ τὴν ἐπιτυχή καὶ συνεχῆ προσαρμογὴν αὐτῶν πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐπιταχυνομένης ἐξελιξέως τῆς συγχρόνου Τεχνικῆς καὶ Οἰκονομίας. Ἀπὸ τοὺς τρέχοντας πόρους καλύπτονται κυρίως τὰ τρέχοντα ἐξοδα, ἀπὸ δὲ τὸν συνήθως πτωχὸν κρατικὸν προϋπολογισμὸν καθίσταται ἐν τῇ πράξει πολλὰκις ἀδύνατος ἡ ἐξεύρεσις τῶν ἀπαραιτήτων κεφαλαίων καὶ μάλιστα διὰ τὰς ἐπενδύσεις εἰς μονίμους ἐγκαταστάσεις τοῦ ἐνεργητικοῦ. Χωρὶς πιστωτικὴν ἐπιφάνειαν, οἱ Ὀργανισμοὶ οὗτοι εὐρίσκονται εἰς ἀδυναμίαν νὰ ἐξευρίσκουν τὰ ἀπαραίτητα κεφάλαια.

3) Τελικῶς, ἀλλὰ σχετικῶς μὲ μεγάλην καθυστέρησιν, ἐν συγκρίσει πρὸς ὅ,τι ἔγινε εἰς πολλὰς ἄλλας χώρας ἤρχισε, πρὸ μιᾶς σχεδὸν γενεᾶς, νὰ ἀναπτύσσεται καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα